

ჩემი ყოფილი

ჩვენი სამსახური მზის პანელებს აწყობს, ყიდის და ამონტაჟებს. მე სამონტაჟო ბრიგადის ბრიგადირი ვარ.

ცხელოდა. მზისგან გათანგულს სამსახური ყელში მქონდა ამოსული და მინდოდა, დირექტორისთვის შევბულება მეთხოვა, მაგრამ რადგან შეკვეთების სეზონი იყო, ფეხს ვითრევდი, დარწმუნებული ვიყავი, შეფი უარს მეტყოდა და კუთვნილ შევბულებას შორს შემოდგომისკენ გადამიწევდა. მოველოდი, რომ უსიამოვნო საუბარი გვექნებოდა, მაგრამ სამშაბათ საღამოს მტკიცედ გადაწყვიტე, რომ ოთხშაბათს ბატონ გიორგის ჩემს თხოვნას მოვახსენებდი.

ჩემი დირექტორი, ეს გამხდარი, პედანტი კაცი, სამსახურში ზუსტად ცხრა საათზე მოდიოდა, ათის ნახევრამდე საბუთებში იქექებოდა და შემდეგ გაყიდვების მენეჯერებთან და სამონტაჟო ბრიგადის ბრიგადირებთან სხდომას მართავდა, საქმეზე გვანაწილებდა. მე ათის ნახევრამდე უნდა მომესწრო და ოთხშაბათს, როგორც კი კაბინეტში შევიდა, შევყევი და დავიწყე:

- ბატონო გიორგი...

უცებ გამაწყვეტინა:

- სულ გიოს მეძახი და ახლა გავხდი „ბატონი გიორგი“? გინდა, გამოვიცნო, რა გინდა? - შუბლი შეკრა და ქვეშიდან ამომხედა, - შევბულების სათხოვნელად ხარ მოსული, სხვა რა გენდომება? დასვენება უნდა მთხოვო... გელა, ახლა შეკვეთებს ვერ ავუდივართ და ოღონდ მაგას ნუ მთხოვ, ძმაო.. - თქვა, ცოტა ხანს ჩაფიქრდა და გააგრძელა. - დღეს ის საქმე დამიმთავრე და ხვალ მონტაჟზე რაჭაში გაგიშვებ. გრილა, მაგარი ბუნებაა. გაგისწორდება.

გიორგი ფირმის დირექტორიცაა და დამფუძნებელიც. შვიდი წლის წინ, როცა მან ეს საქმე წამოიწყო, სულ ოთხი თანამშრომელი ვიყავით. ხელფასს გაჭირვებით გვიხდიდა. ამ საქმის პერსპექტივისა არ მჯეროდა და სხვა სამსახურის შოვნასაც მოვახერხებდი, რომ არა გიორგის უნარი, ადამიანები დაერწმუნებინა.

თვალწინ რაჭის მთა-გორიანი ტყეები დამიდგა. მხრები ავიჩიქე, - კარგი, გიო, კარგი, - წავიბუტბუტე და კაბინეტიდან გავედი.

იმავე საღამოს სატვირთო მანქანა მასალებით დავტვირთე და მეორე დღეს, სისხამზე ორ თანამშრომელთან ერთად რაჭის გზას გაუყევი.

მე ბრიგადირიც ვარ და მძღოლიც, ორმაგ ხელფასს ვიღებ და ამისთვის გიორგის მაღლიერი ვარ.

რაჭაში რამდენჯერმე ვყოფილვარ, მაგრამ,

რაც ზემო იმერეთიდან გზა გაიყვანეს, პირველად მომიწია წასვლა. მიხვეულ-მოხვეული გზა ტყიან ლანდშაფს საჩხერედან აღმა მიუყვება, წაბლის ტყეს რცხილიანი ცვლის, რცხილებს-იელი, მერე ყვავილებით გადაქსოვილი იალაღებია და შემდეგ გზა დაღმა რიონის ხეობაში ეშვება. ირგვლივ ბუნება დღესასწაულობს და, რაც მთავარია, გრილა.

თერთმეტ საათზე უკვე ადგილზე ვიყავით. მუმლადის სახლი რომელიაო, ვკითხე პირველ შემხვედრს, რომელიც ადგილობრივად მოგვეჩვენა და არც შევმცდარვარ.

-რომელი მუშლაძისა, დიპლომატი როა? - კითხვა შემოგვიბრუნა დამხდურმა და წყალგაღმა ფერდობზე ხის სახლი დაგვანახა.

მივედით სახლთან, მივასიგნალეთ და მასპინძელიც გამოვიდა.

ფუმფულა კაცი იყო, ასე ჩემი ხნის... მოკლე შარვალი და უსახელო მაისური ეცვა. ჭიშკარი გაგვიღო, მანქანის გასაჩერებელ ადგილზე მიგვითითა და გაგვეცნო:

- მე აკაკი მქვია. თქვენ, როგორც მივხვდი, „მზეკაბადონიდან“ ხართ.

სათითაოდ ისე ჩამოგვართვა ხელი, როგორც მხოლოდ ტელევიზორში მინახავს, დიპლომატები რომ ერთმანეთს ხვდებიან, დიდხანს რომ უჭირავთ ერთმანეთის ხელი, რათა ფოტორეპორტიორებმა მოასწრონ სურათების გადაღება.

ჩემს საქმეში რა, სად და როგორ ჯობს, ბრწყინვალედ ვიცი, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ყველა დეტალს სახლის პატრონს ვუთანხმებ.

- ბატონო აკაკი, მზის პანელები, როგორც წესი, სახურავზე დგება. სასურველია, სამხრეთის მხარეს უყურებდეს. თქვენი სახურავის ქანობი ისეთია, რომ ამის საშუალებას იძლევა. აი, რაც შეეხება აკუმულატორების ბაზირების ადგილს, ეს თქვენ უნდა გადაწყვიტოთ. კვადრატნახევარია ამისთვის საჭირო, - სხაპასხუპით წარმოვთქვი დაზეპირებული ტექსტი, მასპინძელს შევხედე და მივხვდი, რომ რაღაც ვერ გაიგო, მისთვის რაღაც მოულოდნელი იყო.

- ეს ხომ მზის ბატარებია, აკუმულატორი რაღა საჭიროა, - წარმოთქვა უცმაყოფილო სახით.

- ბატონო აკაკი, მზის პანელებში სითბური ენერგია ელექტრო ენერგიად გარდაიქმნება, აკუმულატორებში მუდმივი დენის სახით აკუმულირდება, ტრანსფორმატორის საშუალებით მუდმივი დენი ცვლად დენად ტრანსფორმირდება და ვიღებთ ჩვეულებრივი საყოფაცხოვრებო მოხმარების ელექტრო ენერგიას, - კიდევ ერთი დაზეპირებული წინადადება ვთქვი და კიდევ ერთხელ დაკვირვებით შევათვალიერე ჩემი მასპინძელი.

მიხვედრილი კაცი გამოდგა, - გასაგებია, გასაგებია, - წაიბუტბუტა, ჩაფიქრდა და მითხრა, - იქნებ აკუმულატორების ადგილი ერთად შევარჩიოთ, - არ დაელოდა ჩემს პასუხს და წინ გამიძღვა.

აივანი გავიარეთ და შემინული კარით მისაღებში შევედით. ისეთი გრძნობა დამეუფლა, თითქოს აქ ოდესღაც ვყოფილვარ და სულში ნოსტალგიური სითბო ვიგრძენი. ოთახის ბოლოში გობელენგადაკრული დივან-სავარძელი იდგა. ხის კედელზე სხვადასხვაფერად მოჭიქული ლარნაკები და ფიროსმანის „მეთევზის“ რეპროდუქცია ეკიდა. მარჯვნივ, ალბათ რესტავრირებული, ძველმოდური კომოდი იდგა. კომოდზე ორი ვერცხლის შანდალი ვარდისფერი სანთლებით და მათ შორის ოქროსფერ დასადგმელ ჩარჩოში ჩასმული სურათი შევნიშნე.

მახვილი თვალი არ მაქვს, უფრო ემოციებითა და იმპულსებით ვაზროვნებ, ვიდრე სურათ-ხატებით. მხოლოდ მაშინ მოსცილდა ჩემი თვალის ბადურას კამოდზე დადგმული სურათის ანარეკლი, როცა ბატონმა აკაკიმ სამზარეულოს გავლით საკუჭნაოში შემიყვანა და მკითხა, აქ ხომ არ დაგვედგა აკუმულატორებიო.

- კი, - ანგარიშმიუცემლად დავეთანხმე, უკან მისაღებისკენ გამოვბრუნდი, კომოდის წინ დავდექი და სურათს შევხედე. თვალს არ მოვუტყუებოვარ - ბატონი აკაკისა და „ჩემი ყოფილის“ საქორწილო სურათი იყო.

ეკას თეთრი ფოჩებიანი, წელზე კორსეტივით მოჭერილი კაბა ეცვა. უხდებოდა. ბატონი აკაკი შავ კოსტუმში იყო გამოწყობილი, თეთრ პერანგზე შავი ბაფთა ეკეთა და კმაყოფილი სახე ჰქონდა. წყვილი საფეხმავლო ხიდის მოაჯირს მიყრდნობოდა, რომლის იქითაც მოჩანდა არხებით დაქსელილი ტყე-პარკი, ხოლო შორს გედებივით თეთრი იახტები.

აკაკიმ შემამჩნია, რომ სურათთან დიდხანს გავჩერდი და დაიწყო:

-ჩემი ქორწილის სურათია, მაშინ ელჩის მოადგილედ ვმუშაობდი. ლამაზი ქალაქია ამსტერდამი, ალბათ მოგეწონათ პეიზაჟი?

- კი, კი, ლამაზია, - წავიბუტბუტე და აივანზე გავედი.

ბიჭებს მანქანიდან მასალები გადმოჰქონდათ. მოაჯირს დავეყრდენი და მდინარის გაღმა მთა-გორიან ლანდშაფტს მივაპყრე მზერა. წიწვოვანი ტყის უკაცრიელი სილამაზე შემომცქეროდა. მწვანე ფერის უამრავი გრადაცია გორაკებს ხალებად ეყარა. შემდეგ ეს ყველაფერი ერთმანეთში აიზილა, გამუქდა, შავხვრელად იქცა და წარსულში გადამისროლა.

ეკა ჩვენთან სამსახურში გავიცანი. ორი თვე იმუშავა კონსულტანტად, რაღაც არ მოეწონა და წავიდა. საერთოდაც ის იმ კატეგორიის ადამიანებს მიეკუთვნებოდა, რომლებიც დიდხანს ვერსად ჩერდებიან.

თვალწინ კადრებად დამიდგა ჩვენი გაცნობის დღე, პირველი პაემანი, ურთიერთობებში მისი საოცარი უშუალობა, ერთად ცხოვრების ერთი წელი და ბოლო ღამე: - რას გავხარ? პირი გაიპარსე, კბილები გაიხეხე, ნივრისა და არაყის სუნად ყარხარ. ეს ბოლო ღამეა და იქნებ ერთმანეთს თავი კარგად დავამახსოვროთ.

ხუმრობა მეგონა, მაგრამ მაინც ვკითხე: - რა ბოლო ღამე?

- ჩვენ ერთმანეთი უკვე ამოვწურეთ. ხომ ხედავ, რომ ჩვენ საერთო არაფერი გვაქვს, ორივე საკუთარი ცხოვრებით ვცხოვრობთ. ერთმანეთს მხოლოდ ღამით ვხვდებით, რამდენჯერ შუადამისას მოვსულვარ და არ გისაყვედურებია.

-მერე რა? ეს ნდობაა, ეს გაგებაა..

-არა, ეს გულგრილობაა!ფეხებზე დაკიდებაა! ხვალ მივდივარ, გტოვებ!

ბოლო ღამემ თავი დამამახსოვრა.

მეორე დღეს სამსახურში რომ წავედი, საწოლში დავტოვე. სახლში გვიან დავბრუნდი და შინ არ დამხვდა. ჩამოუხსნია კედლიდან მოჭიქული ლარნაკები, აუღია კომოდიდან ვერცხლის შანდლები, აუკრეფია თავისი ბარგი-ბარხანა და წასულა. ტელეფონი ავიღე, სიაში შევედი, „ჩემი კეკე“ მოვძებნე, დარეკვას ვაპირებდი, შემდეგ გადავიფიქრე და „ჩემი კეკეს“ მაგივრად „ჩემი ყოფილი“ ჩავწერე.

მთელი სამი წლის განმავლობაში ერთმანეთს ტელეფონით მოკითხვის წერილებს ვწერდით. ბოლოს ორი წლის წინ ერთადერთი სიტყვა მომწერა: -„ვთხოვდები“. მინდოდა დამეწერა, ღმერთმა ბედნიერი გამყოფოსო და ვერ შევძელი. ერთი კვირის შემდეგ მის ტელეფონთან, მის მეილთან და ფეისბუქთან წვდომა დავკარგე... მოკლედ, ყველგან დამბლოკა.

ალბათ რამდენიმე წამი ვიდექი ასე გახევებული. შემდეგ შემოვბრუნდი და აკაკის ვკითხე: - მეუღლეს არ მოსწონს რაჭა?

- არა პირიქით, ძალიანაც მოსწონს, სახლი თავიდან ბოლომდე მან მოაწყო. ეს რაღაც მზის პანელებიც მისი ახირებაა. ახლა ონში წავიდა პროდუქტის მოსატანად.

- შეიძლება, ტულეტში შევიდე? - ვიკითხე, არ დაველოდე ნებართვას და ტულეტისკენ წავედი.

„მალე ეკა მოვა. ფუ შენი! წამოსვლამდე ეს ჭუჭყიანი კომბიზონი მაინც გამერეცხა, პირი გამეპარსა. რას ვგავარ?“ - უკმაყოფილოდ ვათვალიერებდი საკუთარ თავს სარკეში.

ჩემმა ბიჭებმა კარგად იციან თავისი საქმე. სწრაფად გადმოალაგეს მასალები და საქმეს შეუდგნენ. მე ბრიგადირი მქვია, თორემ მათთან ერთად ფიზიკურად ვმუშაობ, უბრალოდ საქმეს ვხელმძღვანელობ და ხელფასი რაღაცა უმნიშვნელოდ მეტი მაქვს.

ძალიან არ მინდოდა, ეკას ვენახე და ერთი ფიქრი მქონდა, იქნებ საქმე მის მოსვლამდე დაგვემთავრებინა. სწრაფად ვმუშაობდი, მაგრამ პანელების სამაგრების მორგება გაჯანჯლდა, კრამიტმა გაართულა საქმე და სახურავზე ლატნების ჩამოკვრა მოგვიწია.

შუადღეს გადაცილებული იყო, პანელი რომ დავაყენეთ, ძირს ჩამოვედით და სადენების დაქსელვა და აკუმულატორების მონტაჟი დავიწყეთ. მთელი ეს ხანი აკაკი აივანზე იდგა და გზას გასცქეროდა.

„საყვარელი მეუღლე იგვიანებს“ - გავივლე გულში, მივუახლოვდი და ვკითხე:

- ბატონო აკაკი, გადამრთველი სად დავაყენოთ?

- გადამრთველი რა არის? - კითხვა შემომიბრუნა.

- ჩვეულებრივი დენიდან მზის ენერგიაზე გადამრთველი და პირიქით... ვფიქრობ, სამზარეულოში ყველაზე მოსახერხებელი იქნება.

- იყოს სამზარეულოში, - თქვა, მზერა დაბლა ჭალისკენ გადაიტანა და ისე ამოისუნთქა, თითქოს მკერდიდან მაჯლაჯუნა მოიშორაო.

„გამოჩნდა“ - გავიფიქრე, რაღაცნაირად გული ჩამწყდა და ჭალას გავხედე.

მაღალი გამავლობის თეთრმა მანქანამ ხიდი გადმოკვეთა და ჩვენსკენ წამოვიდა.

„რას ვიზამ, მომიწევს ჩემს ყოფილთან შეხვედრა“ - გავივლე გულში და თავში მისალმება-მოკითხვის ტექსტები დალაგდა და შემდეგ ერთმანეთში აიზილა, - „ჯანდაბას, თუ მიცნობს, ვიცნობ... არ მიცნობს, არ ვიცნობ... რაც იქნება, იქნება... ქმართან უხერხულობაში არ ჩავაგდებ, რა თამაშსაც ითამაშებს, მეც იმ თამაშს ავყვები.“

ამისი გაფიქრება იყო და დაიჭექა, თითქოს მთა ჩამოინგრაო, დაჰქროლა სუსხმა და გრგვინვა და ზათქი დაკოდილი დათვის ხმასავით წამოვიდა. შევკრთი, გაურკვეველობამ შემადრწუნა და აივანს ვეცი. ჭალაზე ტალახის მდინარე შავი გველუშაპივით მიიკლაკნებოდა და გზაში ყველაფერს გლეჯდა და ყლაპავდა. შემდეგ ტალახი თანდათან გაიშალა და ჭალისკენ გაცურდა. თეთრი მანქანა ერთ წამს შეჩერდა და შემდეგ მთელი ძალით მოსწყდა ადგილს.

- ვაიმე დედა, - აღმოხდა კვნესა აკაკის და მე ფეთიანივით, ინსტიქტურად ჩავირბინე კიბე და ქვევით დავეშვი. არაფერზე ვფიქრობდი, არ მესმოდა ხალხის წივილი, არც ღვარცოფის ხმა. მივრბოდი ანგარიშმიუცემლად და თავაწყვეტით.

სამშვიდობომდე რამდენიმე მეტრი აკლდა, როცა მანქანას ტალახის ურჩხულის საცეცხები მისწვდა და ზედ შემოეხვია. ეკა შეეცადა კარი გაეღო, მაგრამ მარცხენა კარს ლაფი სქლად

მისდგომოდა. - მარჯვენა კარიდან გადმოდი, - ვყვიროდი და ხელით ვანიშნებდი. მანქანის ოთხივე ბორბალი უშედეგოდ ბრუნავდა. ბოლოს ტალახში შევვარდი. ჯერ კოჭებამდე, მერე მუხლებამდე... მალევე მივაღწიე, მინდოდა მარჯვენა კარი გამეღო, მაგრამ მანქანა შემობრუნდა და ტალახის ტალღამ მარჯვენაც გადაკეტა. მანქანაზე ავხოხდი და სახურავზე მოვექეცი. - ლუქი გახსენი! ლუქი! - ვყვიროდი და ზედ იდაყვს ვურტყამდი და ის იყო გადავწყვიტე, ჩამემტვრია, ლუქმა გახსნა დაიწყო.

ეკა შეშლილი, სასოწარკვეთილი თვალებით მიცქეროდა.

-ხელი მომეცი, საყვარელო, ხელი!

სიტყვა „საყვარელო“ წამომცდა.

ეკა ლუქიდან ამოვართიე, ამ დროს მანქანა შეტოკდა და ჩვენ ორივე სახურავიდან კაპოტზე ჩავსრიალდით. ბამპერზე ჩავჩოჩდი, ტლაპოში ვისკუპე და ეკაც გავიყოლე. უჩვეულო სიმხნევებს და ძალას ვგრძნობდი.მხარქვეშ შევუდექი, წელზე ხელი შემოვხვიე და ნაპირისკენ ირიბად დინების მიმართულებას გავყევი.

მშრალზე რომ ამოვედით, თავი სამშვიდობოს რომ ვიგრძენი, მაშინდა მომეძალა დაღლა და მაშინდა გავიგონე ღვარცოფის ჭლექიანი მგლისებრი ყმუილი. რამდენიმე ნაბიჯი აღმა კიდევ ავიარე და ამ დროს წამოვიდა ახალი ტალღა, შემოვბრუნდი და დავინახე ტალახის ხახა თეთრ მანქანას როგორ ყლაპავდა.

ეკა ბალახზე დავსვი. თითქოს ახლალა შემამჩნია, აქ რა გინდაო, მკითხა.

ალბათ მომეჩვენა, ასეთ მდგომარეობაში მყოფ ადამიანს ამისი ხალისი არ უნდა ჰქონდეს: ეკას სახეზე ცინიზმი შევნიშნე.

- აქ შენმა მფარველმა ანგელოზმა გამომგზავნა, - სხვა ვერაფერი მოვიფიქრე და ეს სიტყვები წავილულულდე.

გალიმება სცადა. - მფარველმა ანგელოზმა არა ისა... შეკვეთა მე მივეცი გიორგის და ვთხოვე, შენი ბრიგადა გამოეგზავნა.

თავი მაღლა ავწიე. აკაკი ძუნძულით გვიახლოვდებოდა.

- მერე რა საჭირო იყო, საყვარელო? - ვთქვი, ქალი ქმართან დავტოვე და ზევით წავლასლასდი.

ჰო, სიტყვა „საყვარელო“ ამჯერადაც წამომცდა.